

Laura van Dolron doet aan 'stand-upfilosofie' op Theater Aan Zee

► Van Dolron
In 'Lief-
hebben'
'Liefde wordt
in onze
maatschappij
te eng ge-
duid.'

© DEEN
VAN MEER

Liefde draait niet om hakken en decolletés

Weinig performers durven zo dicht bij zichzelf te blijven op een podium als Laura van Dolron. Ze noemt het zelf stand-upfilosofie omdat ze haar meest intieme voorstellingen zie je nu op Theater Aan Zee.

CISKA HOET

stand-upfilosofie. Zo doopte de Nederlandse theatermaakster (1976) het procédé ooit zelf. Zowel in *Liefhebben* als in *Wij*, de twee voorstellingen waarmee Van Dolron deze week op Theater Aan Zee staat, spreekt ze de zaal anderhalf uur lang nu eens lichtrvochtig en dan weer ernstig toe. "Maar inhoudelijk verhouden deze producties zich als yin en yang," vertelt de Rotterdamse bij een taartje in een Antwerps café.

"In *Liefhebben* vertel ik over hoe het verlies van een ongebooren kind ruimte heeft gemaakt voor een vorm van liefde die ik nooit eerder had ervaren. *Wij* vertrekt vanuit de vraag wie wij zijn als gemeenschap, om uit te komen bij de vaststelling dat we het niet weten. In die zin is *Liefhebben* een medicijn en *Wij* een diagnose."

De identiteitsvraag uit *Wij* kwam voort uit actuele bekommernissen: "Welke normen en waarden worden er precies bedreigd door terroristische aanslagen? Over vluchtelingen hoor je vaak dat ze

zich moeten aanpassen. Maar waaraan dan? Tegelijkertijd was mijn dochter een aanleiding. Ze doet iedereen na en heeft een duidelijke drang om erbij te horen. Toen ik dat zag, besefte ik dat ik niet zou weten hoe onze gemeenschap er uit zou moeten zien."

Hoewel de persoonlijke insteek van haar stukken wellicht het eerste opvalt, is hun grootste gemene deler hun maatschappijkritisch karakter. "Wij is wat dat betreft directer dan *Liefhebben*, maar in *Liefhebben* stel ik wel aan de kaak dat liefde in onze maatschappij te eng geduid wordt. Het gaat te vaak over de erotisch-consumptieve liefde waar je afershave mee kan verkopen. Maar hoge hakken en decolletés zijn niet de essentie. Dat probeer ik aan te tonen door al die andere manieren van liefde te benoemen."

Ook haar aanpak is een politieke keuze. "Ik heb het misschien nooit over feminisme, maar dat ik

mezelf centraal stel, is een geëngeneerde daad. Te weinig vrouwen staan in de spotlights. Ik zet mijn vrouwelijkheid tegelijkertijd bewust niet in. Mannen staan vaak voor 'de mens' op een podium, vrouwen voor 'de vrouw'. Ik hoop er als mens te staan."

Voor eigen parochie

Terwijl ze van haar koffie nipr, gaat het over een opmerking die iemand ooit gaf op *Wij*. Het verhaal zou typisch zijn voor een vrouw uit de middenklasse. "*Liefhebben* heeft een univertueel thema, maar in *Wij* kan ik niet om mijn eigen kader heen. Ik zou het ook erg ongemakkelijk vinden om het woord te moeten nemen voor een ander," zegt Van Dolron bedachtzaam. "Kijk, *Wij* is een kritisch zelfportret van mijzelf en de wij waar ik toe behoor. Ik vind een hand in eigen boezem altijd vruchbaar"

dan je pijnen richten op de ander. Ik heb het over de groep die geen echte tegenslag kent en daarom zichzelf niet kent. Dat is een tragiek die ik wezenlijk vind."

De zelfhaat die ze soms bij andere middenklassers detecteert, is haar dan weer vreemd. "Ik schaan me niet voor wie ik ben en ben dol op mijn publiek, zelfs al is het mijn eigen parochie," lacht ze. "Maar de kritiek heeft me wel geïnspireerd tot een soort van randprogramma. Het komende seizoen wil ik

voor *Wij* gericht mensen uitroepen die daar misschien niet vanzelfsprekend bij horen. Om hen achteraf te vragen waar ze zich wel of niet in herkenden."

S

Ik vind een hand

in eigen boezem altijd

Veel volk verwacht aan zee

De 21ste editie van Theater Aan Zee is gisteravond in Oostende afgetrapt met een concert van Blindman en een vuurspektakel. Volgens de organisatie belooft het een drukbezochte editie te worden. De komende tien dagen verwacht men niet minder dan 150.000 bezoekers. Die ranning is vooral te wijten aan de voorverkoop. Bij

de aanvang van het festival in 2016 waren er al 30.000 tickets verkocht, dit jaar ligt dat aantal bijna een vijfde

© WANNES NIMMEGEERS

derde van de bezoekers naar een betalende voorstelling. Dirk Pauwels (foto), oud-directeur van het Gentse

kunstencentrum Cammo, is